

Vì đó là cậu...

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Lần đó, Duy từ trên cây trèo xuống, thấy cô khóc, cũng đưa tay áo, vụng về lau nước mắt cho cô như thế này...

Quán cà phê. 9h tối.

- Về sao không báo cho Hoàng một tiếng?

- Về rồi lại đi, có gì phải báo - Cô xoay xoay cái ống hút trên cốc sinh tố trước mặt, đưa ra một bộ mặt thờ ơ hết sức

Hoàng ngồi đối diện, nói tiếp, không một cái liếc mắt về phía cô:

- Tuần sau Duy về. Thứ 5, 6 giờ tối.

- ...

- Tốt nhất là nên đi trước 5h, chứ tắc đường thì mệt.

- Nhìn mặt Linh có giống như đang quan tâm không?- Linh nheo mắt, tay vẫn không thôi đảo đều cốc nước

- Nếu Linh muốn Hoàng nghĩ là không , thì trước hết nên sửa cái tật ngoáy cái tay mỗi khi mất bình tĩnh đi.

Tay Linh bất giác rút lại, khuôn mặt ửng đỏ. Từ bé đến giờ đã vậy rồi, cái thói quen tệ hại này..

- Cứ cho là vậy đi-Linh hất tóc-Nhưng giờ thì hết rồi. Linh về đây.. Hẹn người ta ra đây chỉ để nói mỗi cái này..

Cô đặt tiền đồ uống xuống dưới quyển menu, xách túi đứng dậy. Những ánh mắt nửa tò mò nửa thán phục len lén nhìn theo những sải chân dài của cô gái xinh đẹp. Chỉ riêng Hoàng là thờ dãi. Cô gái này, cái gì cũng muốn lạnh lùng

và sòng phẳng như thế này sao?

Đó là đêm đầu tiên không khí lạnh tràn về. Con dốc nhập nhoạng tối, dài và sâu hun hút, gợi cho người ta cái cảm giác không an toàn. Và quả thật ngoài Linh ra, không có một ai trên con đường đầy cả. Mà nếu có, nhìn thấy Linh, họ cũng phải co giò chạy bán sống bán chết. Cô bước đi liêu xiêu, in bóng xuống mặt đường thành một hình khối dài, chênh vênh và ma quái đến sờn tóc gáy. Nhưng đó là người lạ thôi. Góc tường này, sau vạt cỏ dại có một lỗ chó chui, thông với vườn táo nhà ông Tư béo, hàng trăm hàng nghìn lần chui qua đó, Linh còn lạ lắm sao? Viên gạch thứ 3 tính từ phía dưới bức tường chỗ kia sứt sọc ngang dọc, đầy những vết xước bởi ai đó cứ khăng khăng đó là đường vào Hẻm Xéo và dùng đầu chọc vào đó không biết bao nhiêu lần. 2 dấu chân, một to một nhỏ trên nền xi măng, chiến tích của 1 lần lén các bác ịn lên làm kỉ niệm vẫn còn mồn một đây.

- Bob ơ là Bobbbbbbbbbbb

- ..

- Bob ơ là Bobbbbbbbbbbb

- ...

-Hic Bob.. hic .. ơiiiiiii

- ...

Kim không tìm thấy bạn, sợ đến nỗi khóc không thành tiếng.. Khu vườn của ông Tư béo chỉ thú vị khi có Bob đi cùng, thiếu bạn, khu vườn đối với một cô bé 8 tuổi bỗng trở nên to lớn và đáng sợ vô cùng. Bộ váy trắng bẩn hết rồi, khuôn mặt thì lấm lem vì bàn tay bẩn liên tục quệt lên lau nước mắt, lại nghe thấy tiếng sữa của con Gâu từ xa, cô bé hoảng loạn, nửa muốn chạy vì sợ con Gâu, nửa không muốn vì không thấy Bob ở đâu.

Thành ra Kim cứ đứng yên ở đó, run rẩy, nước mắt lã chã rơi..

Cô gái giờ đây cũng đang run rẩy, nhưng tuyệt nhiên không có một giọt nước mắt chảy ra. Cô không sao gạt đi được cái cảm giác hẫng hụt khi nhìn cái lỗ

bị phủ kín đi bởi đám cây dại mọc cao đến lưng chừng tường rào, và cả giày phút đôi giày của mình che lấp dấu chân bê tông của 1 thời nào xa lắm..

“Thì đó, con Gâu chết rồi còn đâu, cần gì cái lỗ này nữa”

“Chân mình size 37 chứ có bé nhỏ gì đâu, vừa sao cái dấu chân của bọn trẻ con 8 tuổi”..

Cô dụi cằm sâu vào chiếc khăn quàng dày cộp, cứ vừa đi vừa tự dỗ mình trong cái rét cắt da cắt thịt của đêm đông..

Một đợt gió mùa mới lại tràn về. Kim đi giữa mùa đông, xuýt xoa hai bàn tay trần, cảm nhận rõ ràng cái rét đang thấm sâu vào từng thớ thịt mình. Buổi thi sáng nay không tốt như mong đợi. Một vài nốt lên quá phô không gì che lấp được khiến mẹ nhú mày. Cái suất học bổng có lẽ lại xa hơn. Những tiết thanh nhạc tăng đều lên cùng với sự khắc nghiệt của thời tiết khiến Kim mệt mỏi. Và như một thói quen, Kim lại rút máy gọi cho Bob

- Bob ơ là Bob, đang ở đâu đấy?

- Bob đây, Bob đây-Tiếng cười quen thuộc cất lên, rồi chợt tắt khi đầu dây bên kia vang lên những tiếng thút thít rất nhỏ -Kim đang ở đâu đấy?

- Đầu.. dốc..- Kim đưa tay bịt chặt miệng, cố không để tiếng nấc thoát ra ngoài

- Đợi yên đó, Bob đến ngay.

5’ sau, Bob đã đứng trước mặt Kim. Xoay cô bạn 1 vòng như để chắc chắn k có chuyện gì xảy ra, Bob mới thở phào. Kim bước đến gần hơn, chỉnh lại cái ve áo được khoác vội vàng, lấy khăn giấy thấm nhẹ những giọt mồ hôi lạc điệu trên trán cậu bạn 1 cách rất thành thạo, như buổi sáng của bao nhiêu ngày trước, lúc Bob luyện tập cho trận bóng thành phố, Kim cũng đi theo cổ vũ và lau mồ hôi cho cậu bạn như thế.

- Hú hồn ha?- Kim cười mỉm, khước mắt trái khẽ nheo nheo.

- Bob vừa nghĩ ra 1 bài, hát cho Kim nghe nhé

Nói rồi Bob nắm tay Kim dẫn về, miệng ngêu ngao hát. Cậu ấy chỉ vẽ nốt nhạc đẹp thôi, chứ hát thì dở tệ, vậy mà cái giọng khàn khàn ngang ngang đó lại khiến tâm tư Kim nhẹ bẫng, và những giọt nước mắt đang chực trào ra lại chợt tan đi..

- Bob ơi là Bob, Bob hát dở quá-Kim nhăn mặt cười-Phải hát như thế này này

Tiếng hát vút lên, trong trẻo và đầy nội lực. Nhưng trong bài hát vui vẫn thấy thoáng buồn..

- Hôm nay lại trượt rồi Bob ạ-Cô bé bồng ngừng lại, quay sang cười với Bob-Không hiểu sao cứ tưởng tưởng ra cái lắc đầu của mẹ là Kim lại run, hát sai tùm lum.. Lúc này học cũng lạc giọng hết cả, làm cô thanh nhạc hết muốn dạy luôn.

Cô bạn vừa cười vừa nói, nhưng đôi tay lại quá ư run rẩy:

- Hôm qua ba mẹ Kim lại gây nhau. Kim giả vờ ốm, nhưng ba chẳng thèm lên phòng hỏi thăm Kim nữa. Lúc Kim chạy xuống thì ba đã đi mất rồi. Mẹ chẳng đuổi theo. Cả ngày hôm qua mẹ bắt ngồi đàn, đầu tay quá trời luôn hihi. Hôm nay lại thi hỏng nữa. Nếu.. nếu như Kim bỏ nhà ra đi, Bob.. sẽ đuổi theo Kim chứ?

Bàn tay cô bé lạnh ngắt. Cậu đan tay mình vào những ngón tay nhỏ và gầy của cô ấy, đút vào túi áo mình. Cô bé không hỏi thêm gì nữa, chỉ dụi cằm sâu hơn vào chiếc khăn len màu đỏ to đùng sộ. Những tia nắng lại nhảy múa ấm áp. Và những cơn gió lại chợt dịu dàng..

Linh đẩy chiếc cổng xanh, mở 3 tầng khóa cửa, bước vào nhà. Dù vẫn có người đến lau dọn thường xuyên, nhưng thiếu vắng hơi người quá lâu, không khí lạnh và âm u của căn nhà vẫn đủ hút hồn những ai yếu bóng vía. Trừ Linh. Mấy năm 1 thân một mình giữa thế giới sa hoa dạy cô thấm thía một điều: Nơi đáng sợ nhất không phải là nơi không có ai, mà trái lại, là nơi đông người nhất. Cô kéo lê chiếc vali trên chiếc cầu thang gỗ để lên phòng, tắm gội, trải ga mới, rồi áp hát bàn tay lên má, nằm ngủ ngon lành khi những sợi tóc vẫn còn ướt trên vai..

Linh đang ở giữa cánh đồng hoa cải. Một người có lẽ là con trai, đang đi phía

trước, quay lưng lại phía cô. Ánh nắng chiều loang loáng khiến cô không nhìn được khuôn mặt người đó. Cô đưa tay mong với tới khoảng lưng rộng trước mặt, nhưng đôi tay chưa kịp chạm đến chéo áo thì bóng dáng ấy tan biến vào trong không khí. Mẹ cô lại hiện ra, với đôi lông mày nhíu lại và một cái lắc đầu đầy thất vọng..

Linh hé mắt. 4h30'. Trời vẫn tối đen. Những giọt mưa tấp vào cửa kính nghe êm êm như một điệu nhạc, khiến cho người ta có cảm giác sẵn sàng đánh đổi tất cả để được thêm vài phút quý giá cuộn tròn trong chăn. Linh nhòe mắt. 4,5 lần giật mình trong một đêm khiến cô không muốn ngủ nữa. Hai tay ôm đầu gối, cô thu mình vào một góc tường, hướng mắt ra khoảng trời tối đen bên ngoài, lặng im chờ trời sáng. Sợi tóc nghiêng nghiêng rớt xuống mảnh vai gầy..

- Cho mượn vai này!

Bob lên tiếng, phá tan sự im lặng. Lúc này, hai đứa đang ngồi vắt vẻo trên ban công nhà Bob. Từ ban công này, có thể nhìn thẳng sang phòng ăn tầng 2 nhà Kim, nơi ba mẹ Kim đang xô xát. Mọi thứ trên chiếc bàn ăn đều bị hất văng, kể cả chiếc bình hoa hai mẹ con mới thay để mừng ba về sau chuyến công tác xa nhà. Mẹ sấn đến trước mặt ba, quát thét lên điều gì đó.. Ba giơ một tay lên cao.. Kim không bao giờ biết được ba vừa làm gì, bởi vì bàn tay Bob đã che lấy mắt Kim, và đôi tay kia vòng sang che tai Kim lại.. Một lúc lâu sau, khi nước mắt đã chảy ướt hết tay và vai áo Bob, Kim mới ngồi thẳng lên. Qua đôi mắt nhòe nhoẹt, Kim thấy căn bếp đã trống trơn. Giọng nói Kim có chút thản nhiên:

- Bob có biết tại sao khi cãi nhau, người ta thường hét rất to không?

Bob vẫn nhìn chăm chăm vào đôi mi ướt đẫm của cô bạn, lắc đầu.

- Bởi vì khi ấy, trái tim của họ đang ở rất rất xa nhau, phải hét thật to lên thì người này mới hiểu được người kia muốn gì..

Kim kết thúc câu nói bằng một nụ cười. Ánh đèn điện chiếu lên những giọt nước mắt ở khóe mi cô, lóng lánh, lóng lánh. Bob vẫn không rời mắt khỏi cô bạn. Kim không còn là một cô bé luôn cười khi vui, luôn khóc khi đau nữa. Cô gái trước mặt Bob giờ đã lớn, và những vui buồn cũng dần lặn vào trong.

Thế nhưng cái cách che giấu của cô bạn vẫn rất vụng về:

- ... - Cậu ghé sát tai cô, thì thầm – Kim có nghe Bob nói gì không?

Câu nói lúc được lúc mất, nhưng chẳng hiểu sao mặt 2 đứa cứ đỏ lựng như mấy trái cà chua xung quanh.

Linh sang phòng bếp, tìm thức ăn. Tủ lạnh trống trơn, cô biết trước, nhưng vẫn mở ra. Có những thói quen biết là chẳng có ích gì, nhưng chẳng thể nào từ bỏ được. Cũng giống như việc cô vẫn check mail vào mỗi buổi sáng hàng ngày, dù biết chẳng bao giờ nhận được một dòng chữ từ một địa chỉ quen..

Linh lần tay dọc theo bàn ăn, bếp ga, bồn rửa bát, mấy bông hoa héo rũ chắc người làm thuê quên thay. Và đến khi nhận ra, cô đã thấy mình đứng ở cửa kính phòng bếp. Đã 5 năm rồi kể từ cái đêm cô ngồi ở ban công bên kia, nhìn vào đây với đôi mắt ướt nhạt nhòa. Nhiều lần khác nữa, cô cũng ngồi đó với cùng một niềm thôi thúc: lớn thật nhanh để thoát khỏi nơi này. Bây giờ, cô lại trở về đây, căn bếp vẫn y như nguyên, chỉ có ban công bên kia là thay đổi. Ai đó đã thay mấy chậu cà chua bằng một dàn dây leo có những bông xanh tím. Vòm cửa bằng xương rồng cũng được gỡ xuống, để lộ một cái lỗ thông khí nhỏ. Bức tường màu xanh lơ được đổi sang màu nắng, tổ chim bồ câu cũng đã bị dỡ đi.

Trưa. Có điện thoại của Hoàng rủ đi ăn . Cô đang ngồi một góc phòng gặm bánh mì.

- Cảm ơn, Linh ăn rồi.

- Không phải là lười nấu nhịn đói hay là ngồi đâu đó nhai bánh mì đấy chứ?

Miếng bánh ngẹn lại ở cổ:

- Linh đã nấu rất nhiều món ngon, ăn rất đàng hoàng và bây giờ nó đến mức chỉ muốn đi ngủ. Hoàng đói thì tự đi mà kiếm cái gì ăn, đừng có rảnh phá giấc ngủ của người ta.

Ném cái điện thoại xuống giường, Linh quay lại với cái bánh mì đang gặm dở. Bài hát "Bad day" lại vang lên. Mẹ gọi. Linh tắt nguồn ngay lập tức. Cô

muốn có một kì nghỉ thật sự.

Buổi chiều, cô sang thăm ông Tư, giờ đây đã là một ông cụ tóc bạc phơ, thú nhận với ông mấy cái chuyện nghịch ngợm ngày xưa. Ông chỉ cười, lúc về cho cô cả một rổ táo. Cô thăm lại vườn táo, ngạc nhiên thấy khu vườn chẳng to lớn và đáng sợ như trong trí nhớ. Tự nhiên lại nhớ con Gâu..

Những ngày tiếp theo của kì nghỉ hiếm hoi, Linh dành cho triền đê, sườn dốc, cánh đồng cỏ lau, ngôi nhà hoang sau nhà thờ lớn.. Hầu như cô đều đi với Hoàng. Cậu bạn hăng hái chở Linh đi hết nơi nọ đến nơi kia, nói liến thoắng. Trong những câu chuyện tưởng như không đầu không cuối của cậu ấy, Duy được nhắc đến rất tự nhiên. Linh bắt đầu nhận ra mục đích thực sự của việc “theo đuôi” này:

- Lộ liễu quá đấy, Hoàng.

Lần đầu tiên, Linh không xù lông khi nhìn thấy những nỗ lực cố gắng hàn gắn mối quan hệ giữa cô và Duy của Hoàng. Có lẽ mấy ngày ở đây đã khiến cô bình tâm lại, trở về với cái bản tính mềm mỏng vốn có. Tựa lưng vào gốc cây, Hoàng mỉm cười:

- Bị ép buộc thôi, chúng ta chẳng có điểm chung nào, trừ cậu ấy.

- Hoàng nhớ bộ 3 ngày xưa đến thế sao? Nhiều lúc Linh thật không hiểu nổi. Người cần giải thích đâu phải là Hoàng.

- Vì Hoàng hiểu Duy. Chắc chắn phải có lí do gì nó mới ra đi không nói một lời như thế.

- Vứt bỏ hết mọi thứ và mặc xác chúng ta, một thân một mình đến một đất nước xa lắc xa lơ, làm cái gì không biết. Lúc nào cũng làm chỗ dựa vững chắc của Linh, nhưng chẳng bao giờ cho Linh 1 lần được làm cho cậu ấy. Rốt cuộc thì Linh cũng không đủ mạnh mẽ, không đủ tin tưởng để Duy dựa vào. Linh chẳng là gì cả.

Tim Hoàng đập nhanh một nhịp:

- Khoan đã.. không phải Linh giận Duy vì nó đã bỏ đi ngay khi gia đình Linh

đang gặp sóng gió, việc ca hát cũng gặp khó khăn?

- Đó là chuyện của Linh mà, sao lại giận Duy?

- Vậy ra.. Linh giận Duy chỉ vì nó không tâm sự cho Linh nghe về chuyện của nó? Vậy.. vậy.. bao nhiêu năm qua, Linh luôn cố gắng trở nên mạnh mẽ, cũng chỉ vì Duy? Vậy ra...Linh vẫn đợi Duy trở về?..

- Thì cũng.. ý đó, nhưng nghe Hoàng nói.. sến súa thế?

Linh vừa ngạc nhiên vừa đỏ mặt khi nghe những câu hỏi của Hoàng. Linh đâu có nghĩ văn hoa đến thế đâu. Chỉ là ở bên cạnh Duy bằng ấy năm, Linh đủ hiểu Duy, đủ tin tưởng một cách vô cớ mà mãnh liệt vào câu thề thì “Đợi Duy nhé” trên ban công năm đó..

- Sao bây giờ Linh mới chịu nói lí do? Biết đâu ở nơi xa, Duy vẫn dõi theo Linh, và nghĩ rằng Linh vẫn đang rất căm ghét nó. Biết đâu, biết đâu thôi, nó không bao giờ trở về?

- Thì rõ ràng Linh đang rất ghét Duy đây-Cô nghiêng nghiêng đầu, cho những sợi tóc vắt qua một bên vai, mỉm cười – Nhưng mà..Duy nhất định sẽ trở về.

- Tự tin thế

- Vì đối phương là Duy, nên mới tự tin.

Câu nói này Hoàng đã nghe qua một lần.

- Duy! Mày là thằng đàn ông, phải có chính kiến chứ. Chỉ vì một câu nói của mẹ Linh mà bỏ đi, mày nghĩ xem có được không?

- Không, tao đã nghĩ rất lâu rồi. Câu nói của mẹ Linh chỉ đánh thức tao thôi. Cứ như thế này, tao sẽ trở thành vật cản cho Linh mất.

- Vậy chứ bây giờ còn một mình Linh, mày định bỏ cô ấy ở lại một mình à?

- Cô ấy mạnh mẽ hơn những gì chúng ta tưởng đấy, Hoàng. Tao không bỏ đi, trở thành người đàn ông xứng đáng với Linh, tao sẽ trở về. Trong khoảng thời

gian ấy, mà chăm sóc cô ấy giúp tao.

Hoàng hất 5 ngón tay đang bấu chặt lấy vai mình ra:

- Mà lấy đâu ra tự tin rằng cô ấy sẽ đợi mà trở lại?

- Vì đối phương là Linh, nên mới tự tin.

Thật kì lạ, đêm hôm đó, lần đầu tiên Linh ngủ một giấc sâu không mộng mị gì. Sáng sang phòng bếp làm đồ ăn, phải mấy lần đi đi lại lại qua cửa kính, Linh mới để ý cái ban công nhà đối diện. Cây xương rồng lại leo cao trên vòm cửa. Mấy cái cây lạ lạ mới trồng thêm, lại treo lủng lẳng dưới thành bê tông. Bức tường lại chuyển thành màu của bầu trời, và chiếc tổ chim lại nằm im ngoan ngoãn bên trên mấy chậu cà chua..

Cô cầm cả hộp sữa to đang đổ dở khỏi tay, quên mất mình đang mặc bộ Pijama hồng phấn và đi đôi dép bông màu xanh lơ, cứ thế chạy một mạch xuống tầng dưới nhà. Mở tung cánh cổng màu xanh ra, nơi đã có ai đang chờ sẵn..

- Bob ơi là bob!!!

- Bob đây, Bob đây!!!

Người ta thường hay đeo mặt nạ khi ra ngoài thế giới. Cô là người của công chúng, nên lại càng quen với việc gồng mình lên để che giấu những cảm xúc thật sự của mình. Nhưng vừa nhìn thấy gương mặt thân quen đó, bao nhiêu giận hờn, ấm ức, bao nhiêu lo sợ, tủi thân.. cứ thế vỡ òa ra thành những giọt nước mắt, không tài nào kiềm chế nổi. Linh lại cảm thấy cả hai trở lại tuổi lên 8. Lần đó, Duy từ trên cây trèo xuống, thấy cô khóc, cũng đưa tay áo, vụng về lau nước mắt cho cô như thế này...